

MYRON VAN DER VELDEN

HET
KNETTERGEKKE
PLAN VAN
NOOR & MILA

TEKENINGEN HANNE SNEL

Leopold

NOOR

SUPERIDEEËN

Mila is al tien minuten te laat.

Noor kijkt nog eens op de klok. Ze is zelfs al **BIJNA EEN KWARTIER** te laat! Heel raar is dat niet, want Mila is wel vaker te laat. Maar een kwartier is wel érg lang. Vooral als het al weken geleden is dat je bij elkaar hebt gelogeerd.

Noor trekt haar slaapkamerraam open en steekt haar hoofd naar buiten. Zo kan ze precies in de kamer van Mila kijken, want haar slaapkamer ligt tegenover die van haar. Alleen hun achtertuinen zitten ertussen.

Er is niets te zien in de kamer aan de overkant. De discolamp aan het plafond is uit. Mila ligt niet op haar bed te chillen. En ze houdt ook geen voetbal hoog met haar knie. Ze is niet thuis, dat is duidelijk. Ze zou het toch niet vergeten zijn?!

TRING. De deurbel! Noor vliegt de trap af en trekt de deur open.

‘Hoi!’ Boven het hoofd van Mila steekt een enorme rugzak uit. Ze loopt naar binnen en gaat meteen de trap op naar Noors kamer.

‘Ja, ik weet wat je denkt. Deze tas is veel te groot

voor één nachtje logeren. Je had mijn vaders moeten zien kijken.’ Ze rolt met haar ogen en Noor kan zich goed voorstellen hoe Mila’s vaders gekeken moeten hebben. Maar ja, probeer maar eens iets uit Mila’s hoofd te praten. Dat gaat je toch niet lukken.

‘Ik dacht: ik neem maar gewoon van alles wat mee,’ gaat Mila verder. ‘Dan kan ik in ieder geval niets vergeten.’

Noor ziet ineens dat Mila twee wc-rollen onder haar oksels heeft geklemd. ‘Moet je naar de wc?’ vraagt ze.

Mila volgt Noors blik en begint te giechelen. ‘Nee. Nou ja, nu niet. Maar ik dacht dat die rollen vannacht nog weleens handig zouden kunnen zijn.’

Noor kijkt naar Mila’s gezicht en voelt een kriebel in haar buik. Ze kent die blik. Zo kijkt Mila altijd als ze een plan heeft.

‘Wat wil je dan doen?’ vraagt ze.

Mila doet haar rugzak af. De rollen wc-papier vallen op de grond en rollen een

stukje de kamer door. ‘Ik dacht dat we misschien in de tent konden slapen,’ zegt ze. ‘Buiten, in de tuin. Net alsof we gaan kamperen!’

Noor ziet het meteen

MILA

voor zich. Lekker in een slaapzak, eindelijk kletsen in de tent, luisteren naar de dieren in de nacht... ‘En dat we dan met de wc-rol naar de wc moeten lopen!’ roept ze.

‘Precies!’ zegt Mila. ‘Heb je een zaklamp? En een citroenkaars? Die hebben we nodig tegen de muggen.’

Ze rennen meteen de trap af naar de woonkamer om het aan mama te vragen.

Floris, Noors broer, zit op de bank te gamen. Zwijgend tilt hij zijn kin op. Blijkbaar is het te veel moeite om gewoon hoi te zeggen.

‘Mam, weet jij waar de zaklamp ligt?’ vraagt Noor. ‘En hebben we een citroenkaars?’

Mama fronst haar wenkbrauwen en slaat haar armen over elkaar.

‘Wat moeten jullie daarmee?’ vraagt ze.

‘Tegen de muggen,’ legt Noor uit. ‘Zodat we vannacht niet worden lek-gestoken in de tent.’

‘Willen jullie in de tent slapen?’

‘Ja, buiten in de tuin!’ zegt Noor.

‘Net als echte kampeeders,’ vult Mila aan.

Floris schudt zijn hoofd. ‘Losers.’

Noor doet net of hij niet bestaat en zet haar liefste stem op. ‘Mag dat, mam? Alsjeblieft?’

‘Nee.’ Mama buigt zich weer over haar krant.

‘Misschien in de zomer. Nu is het nog veel te koud om buiten te slapen.’

‘Maar mam...’ probeert Noor, maar haar moeder schudt haar hoofd nog een keer.

‘Nee, Noor. Geen sprake van. Jullie verzinnen vast iets anders leuks om te doen.’

SUPERSTOM! Wat flauw dat het niet mag.

Gelukkig zijn er nog een miljoen andere ideeën om te gaan doen. Op een matras van de trap glijden. Slijm maken van shampoo. Haren knippen met de nieuwe kappersset van Mila.

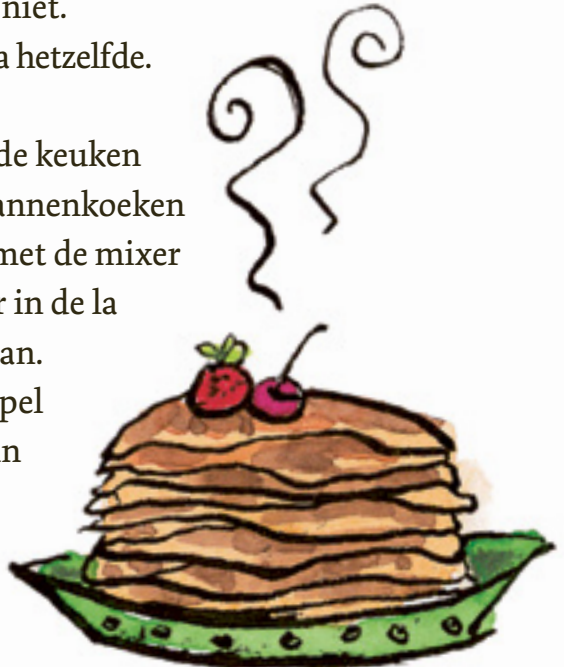
Ze lopen wel tien keer naar beneden om aan mama te vragen of het mag. Maar wat ze ook verzinnen, het antwoord verandert niet.

Op elk idee zegt mama hetzelfde.

NEE.

Uiteindelijk staan ze in de keuken om samen met mama pannenkoeken te bakken. Terwijl Mila met de mixer in de weer is, zoekt Noor in de la naar de pannenkoekenpan. Mama loopt met een stapel borden naar de eettafel in de woonkamer.

‘Flauw hè, dat we niets mogen

van mijn moeder,' zegt Noor als mama de keuken uit is. 'De volgende keer moeten we maar bij mijn vader gaan logeren.' Misschien dat ze van hem wel in de tuin mogen slapen. Hij woont maar een kwartier fietsen bij hen vandaan.

'Goed idee.' Mila stopt een vinger in het beslag om te proeven. 'Mm, volgens mij zijn we klaar om te bakken. Heb je de pan al gevonden?'

Noor kijkt weer in de la. Er ligt van alles, maar de koekenpan kan ze nergens vinden.

'Anders bakken we daarop!' Mila wijst naar de grillplaat, die warm wordt als je de stekker in het stopcontact doet.

'Denk je dat dat kan?' vraagt Noor.

'Of het kan, weet ik niet zeker. Maar als het lukt...'

Mila slaat een hand voor haar mond. 'Dan hebben we straks de **GROOTSTE PANNENKOEK** ooit!'

BESTIE-BELOFTE

Ze tillen samen de beslagkom op om over de plaat te gieten. Dan komt mama binnen. ‘Ho, stop!’

Ze zwaait met haar armen en grist de beslagkom uit hun handen. ‘Zijn jullie helemaal betoeterd? Die grillplaat is niet voor pannenkoeken! Straks zit de hele keuken onder het beslag. Of vliegt het huis in brand!’

‘Kom op, mam!’ Noor stampt op de grond. Ze mogen ook niks! ‘We willen een reuzenpannenkoek maken. Dat is toch superleuk?’

‘Nee, Noor. Ik begrijp niet wat er met jullie aan de hand is vandaag.’ Mama doet de grillplaat terug in de la. Uit een of ander verborgen hoekje tovert ze de koekenpan tevoorschijn. ‘Doe nou maar normaal. Dat is al gek genoeg.’

NEE HÈ! Weer een leuk idee in de prullenbak.

’s Avonds ligt Noor in haar bed en Mila op een matras op de grond. Niet buiten, maar gewoon binnen, in Noors slaapkamer. Het is al laat, maar Noor heeft nog geen zin om te slapen.

‘Zullen we proberen om de hele nacht wakker te blijven?’ zegt Mila ineens.

‘Jaaa!’ roept Noor.

‘Oeh, ik weet iets leuks!’ Mila gaat rechtop zitten en rommelt in haar tas. ‘Precies wat we nodig hebben om wakker te blijven.’

Noor kijkt naar de doos in Mila’s handen. Yes, het is **TWISTER!** Ze is meteen klaarwakker en springt uit bed. Ze schuift Mila’s matras aan de kant om plaats te maken voor het kleed. ‘Jij eerst of ik eerst?’

‘Jij!’ Mila draait aan de wijzer. ‘Linkerhand op blauw.’

Noor doet wat Mila zegt en draait intussen zelf de wijzer rond. ‘Linkervoet op rood!’

Een paar beurten later zit Mila als een soort kikker op haar hurken. Noor hangt met beide armen over haar heen. Ze moet er alles aan doen om niet te vallen. Wiebelend reikt ze naar de wijzer. Ze is er bijna, nog ietsje verder...

‘Wat gebeurt hier?’ Mama staat ineens in de deuropening!

‘AU!’

Met haar volle gewicht landt Noor boven op Mila.

‘Wat zijn jullie aan het doen?’

Snel komt Noor overeind.

‘Sorry voor het lawaai,’ zegt ze. ‘We zijn Twister aan het spelen om niet in slaap te vallen. We blijven de hele nacht wakker. Leuk, hè?’

Mama’s ogen worden steeds groter. Noor kent die blik.

‘Mag het?’ vraagt ze snel. ‘Alsje, alsje, alsjeblie...’

‘**NEE!**’ Mama fluistert boos verder. ‘Het is al laat. Je broer ligt ook al lang op bed. Ruim dat spel op en ga dan slapen. Jullie kunnen morgen Twister spelen. Ik wil niets meer horen, afgesproken?’ Ze draait zich om en stamp de trap af.

‘**FFF!**’ Noor helpt Mila om alles weer terug in de doos te doen. Wat doet mama toch moeilijk steeds! ‘Sorry hoor, dat mijn moeder zo streng is. Ze snapt echt niks van leuke dingen.’

Mila knikt. ‘Mijn vaders ook niet.’ Ze zet een hoog stemmetje op. ‘Hoe vaak moeten we het nog zeggen, Mila? Nee is nee!’ Ze doet de doos weer in de tas. ‘Het lijkt wel of nee het enige woord is dat ze kennen!’ Ze ploft naast Noor op bed.

‘Zo worden wij nooit, toch Mila?’ Noor kijkt naar Mila, die zo stevig met haar hoofd schudt dat haar krullen heen en weer zwiepen.

‘Nooit!’

‘Voor ons is nee een verboden woord.’

Mila gaat rechtop zitten en kijkt Noor ernstig aan. ‘Je meent het serieus, toch?’

‘Ja, natuurlijk!’

‘Want ik wil echt nooit meer nee zeggen,’ zegt Mila. ‘Dan beleven we nooit iets leuks. En als we niet oppassen, worden we net zoals onze ouders.’

‘Er zit dus maar één ding op,’ zegt Noor. ‘Wij zeggen altijd ja.’

‘**BESTIE-BELOFTE?**’

Mila steekt haar hand uit en doet haar ogen dicht. Noor pakt Mila’s hand vast en doet ook haar ogen dicht. Zo doen ze dat altijd als ze iets aan elkaar beloven. Het is hun vaste ritueel. Een **BESTIE-BELOFTE** is namelijk heel serieus. Die mag je nooit verbreken.

Mila schraapt haar keel. ‘Wij beloven plechtig dat wij, Noor en Mila, vanaf nu nooit meer nee zullen zeggen.’

Noor knikt en zegt: ‘Vanaf nu zeggen wij op alles ja.’

Mila knijpt zachtjes in haar hand en begint te tellen. ‘Eén... twee...’

Ze doen allebei hun ogen open en zeggen het precies tegelijk. ‘Beloofd!’

